

[Annette Just]

ke altid gjort, men det er de altså lige pludselig begyndt på, forstår jeg.

Det, danskerne sagde nej til, var, at Europa skal blive til en føderal union. Jeg kunne godt have været lidt grovere og have sagt Vesteuropa og brugt de udmærkede udtryk, som SF selv brugte under valgkampen. Da sagde de, at der ikke skal hænges et sølvtæppe op mellem Øst- og Vesteuropa; men nu er SF hovedmænd bag, at vi gør det. Jeg ville ikke være stolt af at være i deres parti i dag.

Det var unionstanken, som et flertal i Danmark stemte imod, og nu håber man på, at åbenhed, nærhed og demokrati – nogle lidt forblommede ord, som også er sat ind i det nationale kompromis – skulle kunne hjælpe på det hele; men der står ikke et eneste sted i det nationale kompromis hvordan og hvor langt. Så længe vi ikke kan få pindet det helt ud, så må man have mig undskyldt, så kan Fremskridtspartiet ikke under nogen omstændigheder diskutere, hvordan der skal botaniseres i det danske nej. Det skal der ikke.

Vi skal ikke stå tilbage og se skræmte ud, når statsministeren starter sin skræmmeekampagne og siger, at Danmark ikke skal isoleres i EF, og når Europa-Parlamentet siger, at Danmark bare kan blive smidt ud af EF. Kanske vi er de eneste tilbageværende i Folketinget, som er så rimelige, at vi tror på, hvad der bliver sagt. Vi mener, at en mand er en mand, og et ord er et ord, og i hvert fald må det, når det er skrevet ned og underskrevet af alle statsoverhovederne, stå til troende. Der står i Romtraktaten, at ingen kan smides ud. Der står i Romtraktaten, at alle skal skrive under, for at man kan lave rettelser. Derfor duer det ikke at tro, at man bare kan botanisere.

Til sidst vil jeg, når nu hr. Ivar Nørgaard siger, at vi skal gøre noget også ude omkring, fortælle, hvad en tysk politiker fra Tysklands »markedsudvalg« – lidt morsomt måske, og dog, det er det såmænd ikke engang – sagde til os. Den tyske repræsentant sagde: »Vorherre bevares, hvorfor sendte Danmark Maastrichttraktaten ud til folkeafstemning? Hvis vi gjorde noget lignende, ville den falde med et brag«. Det er citeret efter hukommelsen, men i hvert fald er pointen god nok.

Vi ved, det samme vil ske i England; lad dem prøve. Vi var ærlige, vi sagde nej, og vi mener det.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Fru Annette Just sagde, at hun ikke ville være stolt af at være medlem af SF i dag, og jeg vil så bare kvittere ved at sige, at jeg på ingen måde ville være stolt af det, hvis fru Annette Just overhovedet havde den slags tanker.

Fru Annette Just sagde, at det var forkert at botanisere – udtrykket er jo meget interessant. Hvis man ser, hvad Fremskridtspartiet har fremlagt for Markedsudvalget på tre sider, så står der: »Fremskridtspartiet stiller derfor følgende krav for at kunne tilslutte sig et eventuelt kompromis mellem Danmark og de øvrige EF-lande . . .«. Derefter kommer der en – jeg ved ikke, om jeg må kalde det botanisering, men i hvert fald en række overskrifter. Det er ikke alle dem, der er i det nationale kompromis, for det er ikke så vidtgående som det nationale kompromis med hensyn til, hvor Danmark skal stå udenfor, men der står noget mere upræcist og løst om nærhedsprincippet. Jeg synes, det er en ærlig sag for Fremskridtspartiet, at man mener, man skulle have nogle mere løse formuleringer om, at nærhedsprincip osv. skulle vi have mere af.

Det papir, jeg står med her, har slet ikke den præcision, som det nationale kompromis har, og Fremskridtspartiet er altså selv i fuld gang med det, de så foragteligt har kaldt at botanisere. Jeg synes, det er et dårligt udtryk. Det, der er realiteten, er, at vi respekterer det nej, der blev sagt den 2. juni.

Så sagde fru Annette Just, og tidligere fru Pia Kjærsgaard, at det jo bare var bitte små justeringer – fru Annette Just kaldte det småpjet i et tidligere indlæg – som Danmark siger nej til. Det er dér, der går fuldstændig kuk i det for Fremskridtspartiet – hvis man må sige kuk. Det er derfor de slet ikke kan se, hvad der sker i Europa, ikke kan se, at den modstand, Danmark møder, netop skyldes, at de steder, hvor Danmark siger nej, er så præcise. Hvorfor har vi de problemer, og hvorfor er det nødvendigt at have det røde kort fremme over for de andre lande og sige: Vi sætter ikke vores underskrift på en aftale, før vi får dette her igennem? Det er jo netop, fordi det ikke er småpjet, det er lige præcis ramt i kernen. Og når Fremskridtspartiet ikke kan se det, så er det altså udtryk for enten utrolig uvidenhed og mangel på evne til at sætte sig ind i tingene, eller også er det ond vilje.